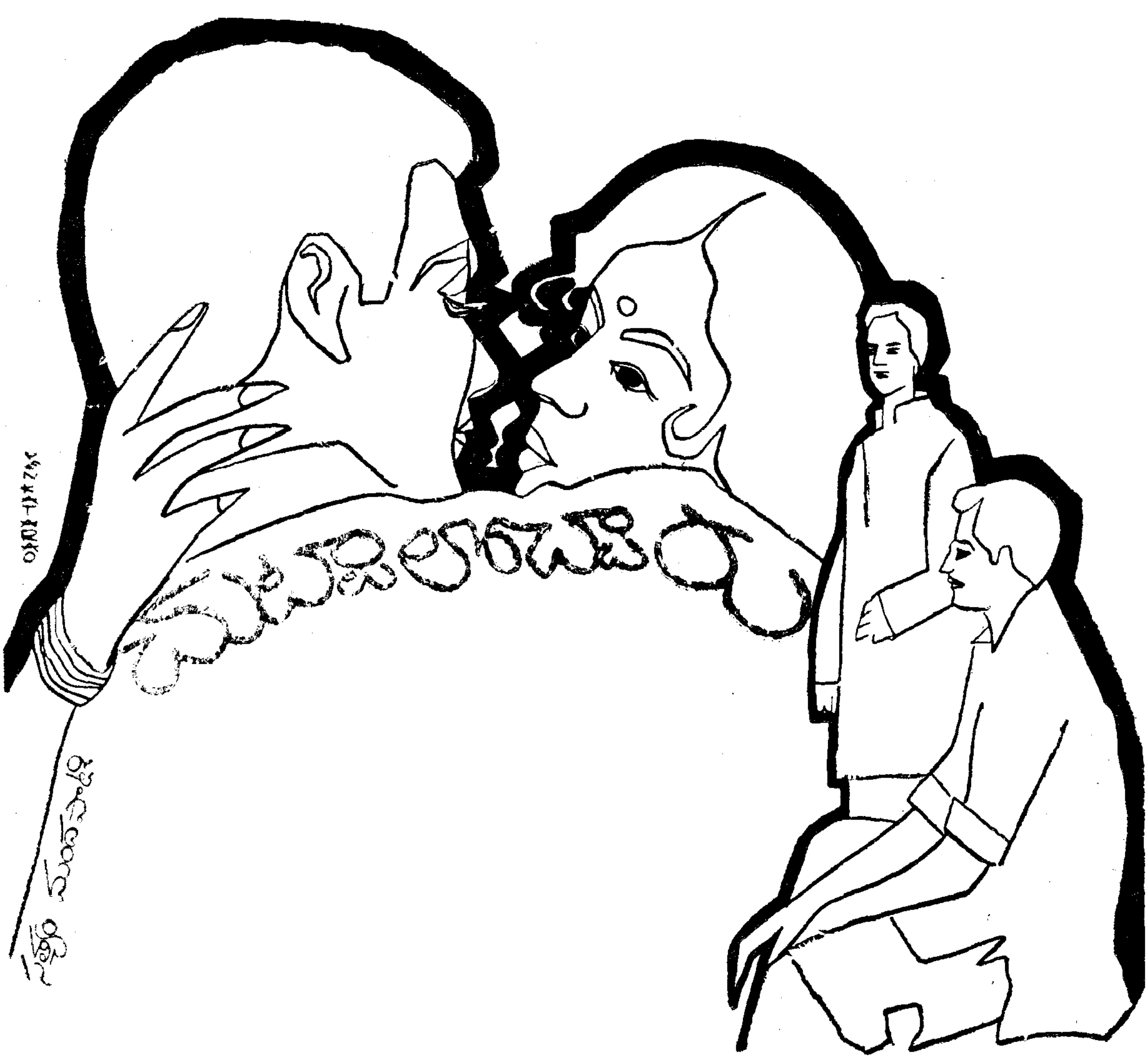

✷ అలసిపోయి ఆఫీసునుంచి వచ్చిన గోపాలం బూటులేసు విప్పుతూ అడిగాడు మంజులను 'అత్తయ్యా వాళ్లు వెళ్లారా!' అని—

కాఫీ కప్పును ప్రక్కనేవున్న టేబుల్ మీదవుంచి 'ఆఁ! ఎందాకే వెళ్లారు!' అన్నది మంజుల.

గోపాలం తలఎత్తి మంజులను పరీక్షగా చూశాడు. ముఖం అలసటను చూపిస్తున్నా ముచ్చటగావుంది — కళ్లు బరువుగావున్నా అందంగా మెరుస్తున్నాయి.

ఆమె నడుంచుట్టూ చేయివేసి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయాడు.

'ఏమిటి ఆగిపోయారు' — చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగింది మంజుల.

అతను జవాబు చెప్పలేదు యింకా దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

'అబ్బాయి — సామాను యిలా ఈ ప్రక్కన పెట్టు—అరే—ఆ బుట్ట జాగ్రత్త —దాంట్లో గాజుసామాన్లు వున్నాయని చెప్పలేదూ!'

మంజుల చటుక్కున గోపాలాన్ని వదిలించుకుని, గదిలోంచి బయటికి వచ్చింది.

'రా రా జగన్నాధం - ఇన్నాళ్లకి మేం కన్నడ్డాం అన్నమాట — అంతా కులాసానా— ముందు కాళ్లుకడుక్కోండి — ఏయ్ సావిత్రీ యిలా రా— కాళ్లు కడుక్కోటానికి నీళ్లు తీసుకురా—' చకచకా ఆర్డర్ జారీచేశాడు నరసింహం— గోపాలం తండ్రి.

జగన్నాధం — అతని భార్య జానకి — నలుగురు పిల్లలూ వారితో సామానూ— చూడగానే గోపాలానికి అప్రయత్నంగా ఎదురుగావున్న కాలెండర్లోని ఇరవైఆరో తారీఖు ఒక పెద్దభూతంలా కనపడి భయపెట్టింది. కాఫీతో ఎండిపోయిన గొంతు తడుపుకున్నాడు.

'ఏరా జగన్నాధం — నీకెప్పుడో ఉత్తరాలు వ్రాశాను రమ్మని — యిన్నాళ్లకి తీరిందన్నమాట నీకు. అది సరే కాని మీరు మాత్రమే వచ్చారేమిటా — విశ్వనాధం, రామనాధం ఏరీ—శ్యామల్ని, సరోజినీ చూసి ఎన్నాళ్ళయిందో—మీ నాన్న బాగానే తిరుగుతున్నాడు గదా — తీసుకురాలేకపోయావా — అయినా మీ నాన్నకి మహాబెట్టులే — యింటికివచ్చి పిలుస్తేకాని మాయింటికిరాడు. ఏమయినా ఆ దర్పం, బెట్టూ వీళ్లలో ఎక్కడుందీ—' నరసింహం వాక్ప్రవాహానికి అడ్డం వస్తూ అన్నాడు జగన్నాధం—

'లేదు మామయ్యా—మేముకూడా అసలు అనుకుని రాలేదు. హైదరాబాద్‌లో సుబ్బా

రావ్ బాబాయి వాళ్లింటికి బయల్దేరాం. నరసరావుపేటనుంచీ గుంటూరు దాకా బాగానే వచ్చింది రైలు. కానీ గుంటూరులో నాలుగింటికి బయల్దేరిన వాళ్ళం యిక్కడికి వచ్చేసరికి ఆరయింది. ఇరవై మైళ్ల ప్రయాణానికి రెండు గంటలా—మరీ మన రైల్వేస్ అధ్వాన్నంగా తయారయాయి. సరే అయిదున్నర బండీ ఎలాగూ పోయింది కదా రాత్రి బండికి పోదాంలే అనుకున్నాం. స్టేషన్‌లో కూర్చోవటం ఎందుకని—ప్రక్కనే కదా అని మీయింటికి వచ్చాం—' జగన్నాథం వాక్ప్రవాహానికి అడ్డం వస్తూ అన్నాడు నరసింహం—

'అంటే మాయింటికి రావాలని రాలేదన్న మాట—అవున్లేరా—మీకు బంధుత్వాలూ, బంధుత్వాల విలువలూ ఏం తెలుసు – మేమేదో పాతకాలం వాళ్ళం కనుక యింకా ఆ ప్రేమలూ—అనురాగాలూ—'

'ఛ—అదేమిటి మామయ్యా భలేవాడివే—అమాత్రం అభిమానం లేదంటావా—సరాసరి వెళ్ళలేకనా— మేము నీ యింట్లో దిగింది—పెద్దవాడివి నిన్ను చూస్తే అదో విధమైన అభిమానం పుట్టుకొస్తుంది. మా అందరికీనూ...'

గోపాలం వద్దనుకున్నా వినపడుతునే వున్నయి–తన తండ్రి నరసింహం, దూరపు చుట్టం జగన్నాథంల మాటలూ—ఒకళ్ళ వాక్ప్రవాహానికి మరొకరు ఆనకట్టలువేస్తూ మాట్లాడుతున్న తీరూ—

'మా కోడల్ని చూశావుకదా జానకీ—చాలా నెమ్మది. అన్ని పనులూ చక్కగా చేస్తుంది— చదువుకి తగ్గ సంస్కారం—' అత్తగారు తనని పొగుడుతూవుంటే అక్కడ కూర్చోలేక పోయింది మంజుల. ఏదో పని వున్నట్టుగా లోపలికి వెళ్లింది—వళ్లంతా కళ్ళు చేసుకుని తననే చూస్తున్న జానకిని అలాగే వదిలేసి—

'ఒరే రాముా — ఈ రేడియోమీద బొమ్మ చూడరా—ఎలా తల ఆడిస్తుందో.' అంటూనే ఆ బొమ్మను తీసి ఎత్తి క్రింద వడేశాడు—వచ్చిన చుట్టంగారి పెద్దబ్బాయి.

ఢామ్మని శబ్దమవలేదు కానీ— మెత్తగ నాలుగున్నర ముక్కలయింది — గోపాలం బెంగుళూరునుంచి అపురూపంగా తెచ్చిన ఆ బొమ్మ, అతని కళ్ల ఎదురుగానే.

గోపాలానికి విపరీతంగా కోపం వచ్చింది,

చుట్టాలొచ్చారు

కుర్చీలోనించి సర్రునలేచి — ఒకడుగు ముందుకు వేశాడు,

'ఏం బావా — నువ్విక్కడే వున్నావా—యిందాకటినుంచీ నీమాట వినపడక పోతే—బజారెళ్లా వేమో అనుకున్నాను. అరె—ఎవ్వరా ఈ బొమ్మ పగలకొట్టింది — మావాడేనా. వాడు బలే అల్లరివాడు బావా— వయస్సుని మించిన అల్లరి వాడిది —అంతా వాళ్ళమ్మ పోలికే— ఒరే నాగన్నా —కాళ్ళల్లో గుచ్చుకుంటయి—ఆ ముక్కలు ఏరి అవతల పారేయి—...ఆఁ బావా – నువ్వు రైల్వేలోనేగదా పనిచేస్తున్నావ్ — ఏమిటి బావా మీరైళ్లు—ఎప్పుడూ ఆలస్యమే—పేపర్లో ఈమధ్య బాగా నడుస్తున్నయి అని వ్రాశారు. అంతా వట్టిదే. కాకపోతే అది పరకు ఎనిమిదిగంటల లేటయితే—యిప్పుడు ఆరు గంటలు. అసలురైళ్లు యిట్లా అఘోరించటం మన ఆంధ్రాలోనే—ఇదే నార్త్‌లో అయితే...'

గోపాలం తనకు అపురూపమైన బొమ్మ పగిలిపోయిందనే బాధలో వున్నాడేమో జగన్నాథం మాటలు పట్టించుకోకుండా పగిలిన ముక్కలు ఏరి—ఒకసారి ఆప్యాయంగా చూసి–కిటికీలోనించి బయటకు విసిరేశాడు.

'మేం రాత్రి పదకొండున్నరగంటల బండికి వెడతాంబావా— అదన్నా కరెక్ట్‌గా వస్తుందంటావా–లేకపోతే అదీ...' జగన్నాథం మాటకు అడ్డొస్తూ అన్నాడు నరసింహం.

'అందుకే ఏబాధా లేకుండా రేపొద్దున గోల్కొండ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కి వెళ్ళండి. అదిక్కడి నుంచే బయల్దేరుతుంది కనుక ఆలస్యం అనేమాట వుండదు — ఏరా గోపాలం— అలా బావుంటుంది కదూ—'

గోపాలం నోరు తెరవకముందే అన్నాడు జగన్నాథం—'నువ్వలా అంటావని తెలుసు మామయ్యా—కాని ఎలా కుదరదే!'

'ఏమిటా కుదిరేది — అలా అయితే రేపూవద్దు — ఎల్లుండి గోల్కొండ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వెళ్లొచ్చులే—రాకరాకవచ్చి చెప్పట్లోంచి కాళ్ళు తీయనంటావేం!'

'నీతో వాదన వేసుకోలేను మామయ్యా —యింకా వాదిస్తే నాలుగురోజులు వుండమని బలవంతం చేస్తావ్—అందుకని యిక నీతో వాదించను. రేపిక్కడ కనకదుర్గ గుడీ, గాంధీపర్వతం చూసుకుని— నువ్వన్నట్టుగా ఎల్లుండి గోల్కొండకే వెడతాము—సరేనా!' నవ్వుతూ అన్నాడు జగన్నాథం.

జగన్నాథం భుజం తట్టాడు నరసింహం 'అలా వుండాలిరా— సరిగ్గా మీ నాన్నాయింతే—నామాట కాదనలేక పోయేవాడు!'

'గోపాలం పెళ్లయి ఎన్నాళ్లయింది పిన్నీ!' అడిగింది జానకి మంజులను పట్టి పట్టి చూస్తూ—

'రెండేళ్లవుతుంది— రేపు వైశాఖానికి'

'మరి యింకా.. ఏమీలేదా!' అడిగింది జానకి.

జానకి మనసులోని భావం అర్థమయింది సావిత్రమ్మకీ, మంజులకీ.

విసుగ్గా అంది సావిత్రమ్మ' ఏమో— చదువుకున్న పిల్లలు—వాళ్ళ యిష్టం!'

'ఆఁ! అంతావట్టిదే — మన చేతుల్లో ఏముందీ– కొంతమంది ఆడవాళ్ల శరీరం తీరు అంతే—తొందరగా పిల్లలు పుట్టరు—'

మంజుల కోపంతోనూ, సిగ్గుతోనూ వణికిపోయింది. సమాయించుకుని — తల వంచుకున్నది—

ఏదో అనబోతున్న సావిత్రమ్మతో అన్నాడు అప్పుడే వచ్చిన నరసింహం 'గోపాలం బజారెడుతున్నాడు—ఏం కావాలో చెప్పు'—

తల్లియిచ్చిన లిస్టు తీసుకుని బజారు వెడుతున్న గోపాలం మనసు మనసులోలేదు —ఆలోచనలు కాకుల్లా ముసురుకుంటున్నయి.

యిలా అయితే— యిక సంసారం ఎలా సాగుతుంది ? తనకీ జీతం తక్కువేంకాదు, దాదాపు ఆరువందలదాకా వస్తుంది అన్నీ కలుపుకుని. కాని ఇరవయ్యోతారీకు దాటగానే అప్పుకి బయల్దేరాలి. తనూ, తన భార్యా, తల్లీతండ్రీ ఆ ఆరువందలతో ఎంతో ఆనందంగా బ్రతకవచ్చు. కానీ ... తండ్రికి బంధుప్రీతి ఎక్కువ. బంధువులన్నా ఎక్కువే! చుట్టమయితేచాలు—వాడు ఎంత నీచుడయినా— నెత్తిన ఎక్కించుకుంటాడు, స్వార్థిగా నమ్ముతాడు. అలా నమ్మించి మోసంచేసె తన బంధువులు – తండ్రి ఆస్తిని తలాకాస్త పంచుకున్నారు. అయినా తన తండ్రికి వాళ్ళంటే కోపంలేదు. తనకి

కావలసిన బంధువులు తన సొమ్ము తినక యింకెవరి సొమ్ము తింటారనే పాత భావాల పూర్వకాలపు మనిషి. ఆయన యిచ్చిన అలుసువిబట్టే వచ్చే చుట్టాలకీ అంతువుండదు. ఆయన బంధు ప్రీతి గురించి చెప్పాలంటే—ఎన్నో చెప్పక్కరలేదు. ఆయన ప్రక్కన ప్రతిపూటా—కనీసం ఇద్దరు ముగ్గురు బంధువులు భోజనం చేయాలి. లేకపోతే ఆయనకి 'భోజనం పయించదు. తను రైల్వేలో — రైల్వే స్టేషన్‌కి దగ్గరగా—అందులోనూ విజయవాడ జంక్షన్ రైల్వేస్టేషన్‌కి దగ్గరలోనే క్వార్టర్స్‌లో వుండటం మరీ గొడవయి పోయింది. రైలు దిగంగానే, రిక్షా ఖర్చు కూడా లేకుండా సరాసరి తనయింటికి వచ్చేస్తారు బంధువులు.

అప్పటికీ ధైర్యంచేసి ఒకటిరెండుసార్లు తండ్రిని కదిలించాడు గోపాలం. ఎందుకు చుట్టాలను పిలచి ఆర్భాటం చేసుకోవటం అని—

ఆయన చాలబాధ పడ్డాడు.

'చుట్టాలు మనం రమ్మంటే వస్తారుటా— ఏదో అభిమానంకొద్దీ వస్తారు— చూసి వెడతారు. అయినా అందరికీ చుట్టాలు యింతమంది వుంటారా — వున్నా మనలాగా అభిమానంగా వుంటారా—ఎప్పుడూ యిలా అనకు —వచ్చి పోతూ వుంటేనే నిలుస్తాయి చుట్టరికాలు— నీకు యిష్టం లేకపోతే కనీసం నేనున్నంత కాలమైనా యిలా జరగనీయి—' నిష్ఠూరంగా అన్నాడు నరసింహం.

చుట్టాలొచ్చారు

గోపాలం మరిక నోరెత్తలేదు. అప్పుడే కాదు తరువాతకూడా ఎప్పుడూ ఆ విషయం ఎత్తలేదు. అన్నీ చూస్తూ—మింగి వూరుకున్నాడు — తండ్రి అంటే భయం, భక్తి, గౌరవం అన్నీ వున్నాయి కనుక.

చుట్టాలంతా భోజనాలుచేసి పడుకున్న తర్వాత, రాత్రి పదకొండు గంటలకు పడక గదిలో అడుగుపెట్టింది మంజుల.

'నాలుగురోజుల్నించీ తిష్టవేసిన అత్తయ్యావాళ్లు యివాళ సాయంత్రం ఊరికి వెళ్లిపోయారు కదా కాస్త తెరిపిగా వుందనుకుంటే—యిదేమిటి మంజూ—మళ్లీ ఈ బెటాలియన్ దిగింది!' అన్నాడు గోపాలం.

అదోరకంగా నవ్వింది మంజుల అతని ప్రక్కనే కూర్చుంటూ.

'నీకేం నవ్వుతావ్ — నేను రాత్రింబగళ్లూ కష్టపడి సంపాదిస్తున్నది మన యింటికివచ్చే చుట్టాలకే చాలటంలేదు' విసుగ్గా అన్నాడు గోపాలం.

'చెప్పండి — ఏం చేద్దామంటారు?— చుట్టాలను రావద్దని చెబుదామా—మీనాన్నగారిని చుట్టాలను పిలవ్వద్దని చెబుదామా!'

సణుక్కున్నాడు గోపాలం — అసహనంగా, అసహాయంగా.

'ఆ వచ్చిన చుట్టాలూ కావలసిన వాళ్ళేనాయె — పరాయివాళ్ళు కాదుగా' — అన్నది మంజుల.

గోపాలం మండిపడ్డాడు. 'ఆ అంతా కావలసినవాళ్ళే— తిని పోవటానికి— పోయినసారి అమ్మకి ఆరోగ్యం అంత దెబ్బ తిన్నప్పుడు ఎవరు వచ్చారు సహాయానికి — మనకి కష్టాలు వచ్చినప్పుడు ఎవరూ ఆదుకోరేం— తినిపోవటానికే ఈ అక్కరకు రాని చుట్టాలు. అసలు మానాన్నని అనాలి ముందు — ఎందుకు ఆయనకింత బంధుప్రీతి. మనతాహతూ, స్తోమతూ, ముందూ వెనకా చూడకుండా వచ్చిన వాళ్లని వారాల తరబడి వుండమని బలవంతం చేయటం— వచ్చిన వాళ్లతో మిగతా చుట్టంగాళ్ళనందర్నీ తీసుకురాలేదని నిష్ఠూరమాడటం— వాళ్ళందరూ వచ్చేదాకా ప్రాణాలుతీయటం— ఆరోగ్యం, నా జీతం తరిగి కరిగిపోవటం. మన ఆర్థిక పరిస్థితి దృష్ట్యా మనం పాటించే ఫామిలీ ప్లానింగ్‌కి — ఊళ్లోవాళ్లంతా యిలా మన యింట్లోపడి తింటుంటే—యిక అర్థమేమిటి? అదేదో మన పిల్లలే తింటారులే అనుకుని మనమూ ఒక పదిమందిని కనేద్దాం!' కోపంగా అన్నాడు గోపాలం.

మంజుల గోపాలం జుత్తు సుతారాంగా నిమురుతూ 'వచ్చిన చుట్టాలు తమగొడవ లేదో చూసుకోక—మనకి పిల్లలు పుట్టక పోవటానికి కారణాలు వెతుకుతారేమండీ—' అంటూ జానకి అన్నమాటలు చెప్పింది.

పళ్లుకొరికాడు గోపాలం — 'అంటారు మంజూ—మనం ఊరుకుంటే ఏమయినా చేస్తారు. నేను బెంగుళూరునించి అపురూపంగా తెచ్చుకున్న బొమ్మ — పాతిక రూపాయలది— ముక్కలు చెక్కలు చేశారు. వాళ్ళ పిల్లలా కోతులా—పైగా తనపిల్లలు భలే అల్లరి వాళ్లని గొప్పలు చెబుతున్నాడు

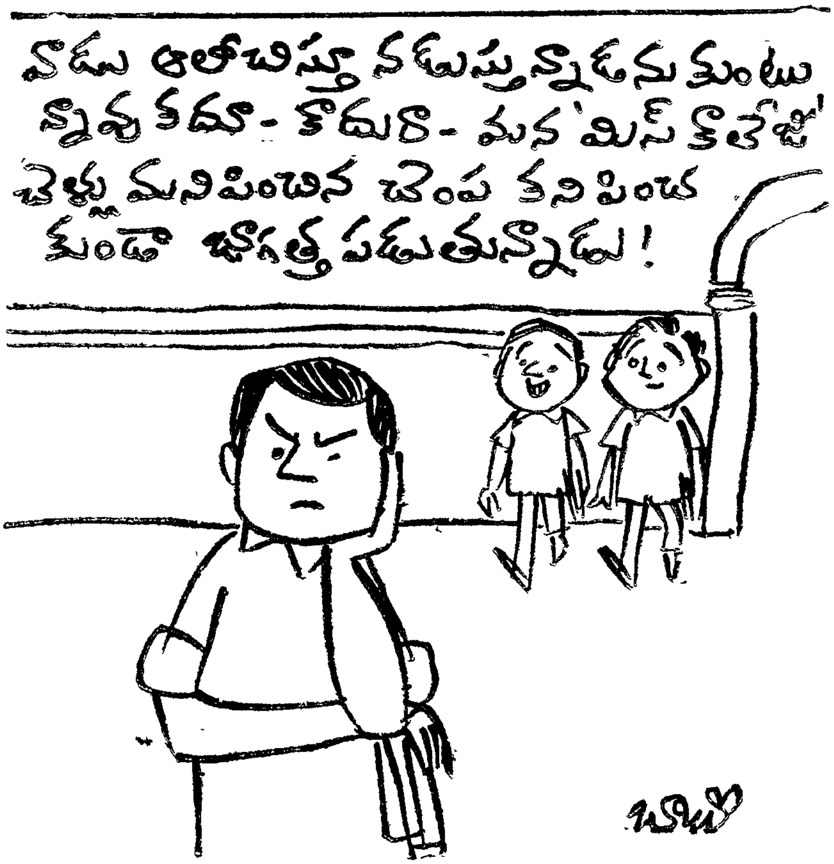

ఆ పెద్దమనిషి!'

'నెమ్మదిగా మాట్లాడండి — అవతలి వాళ్ళకి వినపడుతుంది!' మందలించింది మంజుల.

'యిలా అయితే యిక లాభంలేదు'— తనలో తానే అనుకున్నట్టుగా పైకి అన్నాడు గోపాలం— మంజుల వడిలో తల పెట్టుకుని—వెచ్చగా పడుకుని.

నెలరోజుల తర్వాత యింటికి వచ్చిన దూరపుచుట్టం కాంతమ్మగారికి బొట్టు పెట్టి కొత్త చీర అందిస్తున్న మంజుల— నాలుగు గంటలకే ఆఫీసునించి వస్తున్న గోపాలంను వింతగా చూసింది.

మంజులనుచూసి హుషారుగా ఈలవేశాడు గోపాలం.

కాంతమ్మగారు సామానుతోసహా బైటకి వెళ్ళగానే— మంజుల గోపాలం గదిలోకి వచ్చింది.

'యిది చూడు మంజూ!' ఒక కాగితం అందించాడు గోపాలం పూర్తిగా చదివిన మంజుల నోటమాట రాలేదు.

'యిదేమిటండీ యిప్పుడు—' అన్నది నెమ్మదిగా.

'యిదా ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్. ఎక్కడికో తెలుసా మొగల్‌సరాయి— ఉత్తర దేశంలో. దాదాపు వెయ్యి మైళ్ళ దూరం. అంత దూరం ఏ చుట్టాలూ రారు మంజూ— మనం ఆంధ్ర ఆంధ్రా అని ఎన్నాళ్ళ యిక్కడ వుంటాం — నాలుగు దేశాలూ చూద్దాం—నాలుగు రకాల మనుషులతోనూ తిరుగుదాం — ఏమంటావ్!' హుషారుగా అన్నాడు గోపాలం.

మంజుల అన్నది 'నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు మీతోరానటానికి — కానీ మీ నాన్న గారూ, అమ్మగారూ యిష్టపడతారా అంత దూరం రావటానికి!'

'అంతా వస్తారు మంజూ—'

'పోనీ ట్రాన్స్‌ఫర్ కాన్సిలేషన్‌కి ప్రయిత్నం చేయరాదూ— అంతదూరం ఎలా వేశారండీ వాళ్ళు — రానని వ్రాయండీ—'

నవ్వాడు గోపాలం 'కాన్సిలేషనా — భలె దానివే—వాళ్ళు ఎందుకో అలా ట్రాన్స్‌ఫర్ చేశారు—వెళ్ళాలిసిందే — మనమిక వద్దన్నా వినరు—'

మొగల్‌సరాయిలో జాయినయిన తర్వాత గోపాలానికి బాగానే వుంది. తల్లీ తండ్రి భార్యతో—వచ్చే జీతంతో హాయిగా ఆనందంగా గడుస్తున్నది—

ఆ రోజు ఆఫీసునుంచి వస్తూ అనుకున్నాడు గోపాలం.

'ఇవాళ మంజులకి చెప్పాలి — తనకి ట్రాన్స్‌ఫర్ దానంతట అది రాలేదనీ —తనే కావాలని ప్రయత్నంచేసి—యింకొక తెలుగు ఆయనతో మ్యూచ్యుయల్ ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకున్నాననీ'—ఇంట్లో అడుగుపెడుతున్న గోపాలం ఆగిపోయాడు.

'కాశీయాత్రకు బయల్దేరావే సావిత్రీ— ఎలాగూ యిక్కడిదాకా వచ్చాంగదా అని—' ఆ గొంతుతోపాటు— ఎన్నో గొంతులు వినపడుతూ—వింతమంది మాట్లాడుతున్నదీ అర్థం కాకుండా రణగొణ ధ్వనిగావుంది. తన యింటికి ఒక యాత్రా స్పెషల్ రాలేదుగదా అనుకున్నాడు గోపాలం.

మంజుల అతనికి ఎదురువచ్చి 'చుట్టాలొచ్చారు' అన్నది— ●

భారతీయ చిత్రకారులు

రచన, చిత్రాలు: కాలిపు సోమరాజు

పద్మశ్రీ హెబ్బార్

వీరి పూర్తి పేరు కృష్ణహెబ్బార్. వీరు దక్షిణ కనరాలో జన్మించారు. ఈ గ్రామం ప్రకృతి సౌందర్యానికి పుట్టినిల్లు. అక్కడ జరిగే ఉత్సవాలు, యాత్రలు, నృత్యాలు, సంస్కృతి-అన్నీ కాంతులీను రంగులతో అతని చిత్రాల్లో సుస్థిరంగా నిలిచిపోయేయి.

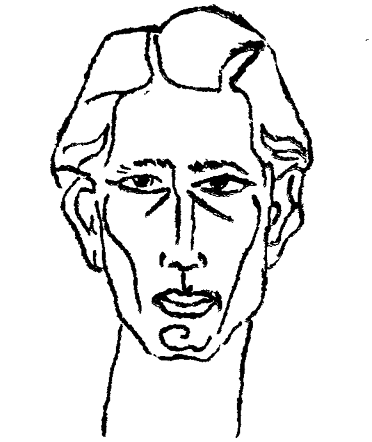

వీరి చిత్రాలలో భారతీయ సంస్కృతి ప్రధానంగా ద్యోతకమవుతూంది. బొంబాయి జె. జె. స్కూలులోను, పారిస్‌లోను పాశ్చాత్యశైలిని వీరు అభ్యసించినా తనది అంటూ ఒక ప్రత్యేక శైలిని వీరు సుస్థిరం చేసుకున్నారు. ప్రపంచంలో వీరు చూడని ప్రదేశం లేదు. ఆయా ప్రదేశాల ప్రభావాల్ని తమలో వీరు జీర్ణం చేసుకొన్నారు. అయినప్పటికీ వాటి ప్రభావాన్ని తన చిత్రాలపై పడనివ్వకుండా తన స్వతంత్ర రచనా శైలిని ఉన్నత శిఖరం మీద అధిరోహింపచేసేరు. ఆధునిక చిత్రాలే అయినప్పటికీ వీరివి శుద్ధ భారతీయ చిత్రాలు.

పరమాణుశక్తి యొక్క వినాశకతత్వాన్ని వీరు చక్కగా చిత్రించారు. ఆ చిత్రం ఎన్నో ప్రశంసల్ని అందుకొంది. అయినా నాలుగేళ్ల తర్వాత మళ్ళీ వీరే ఆ చిత్రాన్ని కొంచెం మార్పు చేసేరు. ఈ నూతన చిత్రం ఆస్ట్రేలియాలో గల అంతర్జాతీయ మ్యూజియంలో ఉంది.

వీరికి ఎన్నో బహుమతులు లభించేయి. భారత ప్రభుత్వం ఈ చిత్రకారుణ్ని పద్మశ్రీ బిరుదంతో సత్కరించింది.